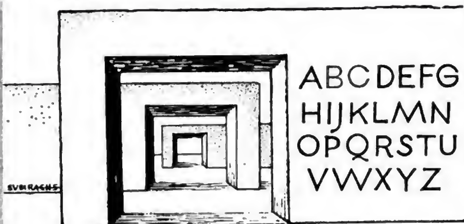
Un Cop de vent

Josep Morató i Grau

ABCDEFG
HIJKLMN
OPQRSTU
VWXYZ
SUBIRACHS

UN COP DE VENT

Joseph Morató

UN COP DE VENT

Pas de comedia

BARTOMEU BAXARIAS - EDITOR
Passatge de Mercader, 10, interior.
BARCELONA.—1908.

PERSONATGES

ANTONIETA	27 anys
LLUIS.	30 »
UN PASSANT de certa edat. .	
UNA NENA.	8 »
UN NEN.	8 »

Aquet pas de comedia va ser estrenat al Teatre Novetats, per la «Nova Empresa de Teatre Català», el dia 3 de Desembre de 1908, a la vetlla, segons la següent distribució:

Antonieta, donya Cecilia Coy; *Lluis*, don Ramón Bley; *Un passant*, don Joan Rovira.

Direcció: Adrià Gual.

Es un matí de Mars. Ocupa'l primer terme de l'escena un jardí de torreta, limitat al fons per una reixa ab l'entrada al mitg, tancada. En diagonal, a la esquerra, paret de tanca ab una escala de mà que s'hi apoya. A la dreta, la fatxada de la torre. (Cal que la tanca de reixa del fons no sigui gaire lluny, pera evitar que's perdin les escenes que passen a l'altra banda).

Fa molt vent, y per la part de fora del jardí van y venen els passants tots arrupits, com si embestíssin les ratxades ab el cap. Els homes s'aguanten el barret o la gorra perą que no'ls voli.

A un arbre del jardí acaba de penjarshi un barret, y comensa l'acció entrant a escena en Lluis, tet esverat. Com que ja se suposa que es l'amo del barret, no cal dir que va sense rès al cap y corrent d'una manera esbogerrada. Això fa que entri cayent de nassos. Però qui cau y s'aixeca, no passa vergonya, y en LLUIS ho fa d'aixecarse axís que ha caigut. Y diu:

LLUIS

¡Malviatge'l vent y malviatge'l Mars! (*tot espolsantse*) Y ¿ahont deu haver anat a parar ara'l barret? (*a un passant*) ¿No hauría pas vist passar un barret?

PASSANT

(*aturantse y rumiant una estoneta*)
Home, li diré... Tant com un barret...

LLUIS

Un barret negre, tou, d'ales amples... D'artista, ¿sab? Aixís... *(fa ab les mans una acció com si's coloqués el barret a la xamberga)*.

PASSANT *(tornant a rumiar)*

¡No hi caich!... ¿Que fa molta estona d'això?

LLUIS

¡Ca! No senyor... Ara mateix.

PASSANT

Un barret negre, ¿eh?

LLUIS *(ab ansietat)*

Si, negre, a tall d'artista...

PASSANT *(sempre rumiós)*

Déixim fer memoria... Un barret negre, ara mateix... a tall d'artista... No... no recordo... Es dir, veurà, li diré...

LLUIS

Digui, digui.

PASSANT

Ha dit negre, ¿oy? *(Lluis fa que sí ab el cap)* Tant com negre...

LLUIS

Be, era una mica vell y potser ab la pols...

PASSANT

(sense deixar la seva actitut)

¡Cà, no pot ser!... A hores d'ara... ja deu parar a Sant Pere Màrtir!

LLUIS

(a punt d'arrencar a córrer)

Me n'hi vaig.

PASSANT *(detenintlo)*

Aturis, no's precipiti. Me sembla que no

devía ser el seu. Perque d'aixó ja fa cap a mitja hora... Y vostè diu...

LLUIS

Que ara mateix el duya posat.

PASSANT

Sent aixís, no he dit rès... Peró, esperi... esperi... Ara mateix... Ara mateix... Si fos una gorra... ¿Veu? De gorra si que ara mateix n'he vist passar una. Lo que hi ha es que l'home que l'havía perduda l'ha atrapada totseguit. Després, vostè ha dit un barret...

LLUIS (*cridant*)

¡Sí! ¡¡un barret negre, tou, d'ales amples!!

PASSANT

D'ales amples... tou... negre... No'l puch servir. Ho sento molt, peró no puch. Serà un altre día... Tinch molt gust en conèixel... Estigui bonet...

LLUIS (*malhumorat*)

Passihobé tingui. (*El Passant desapareix y en Lluis, no sabent cap ahont dirigirse, fa alguns gestes d'home desesperat tot dient*) ¡Malvinatge el Mars, y malvinatge'l vent, y malvinatge'l barret! (*El Passant torna a aparèixer y'l tusta de l'esquena.*)

PASSANT

Escolti, jove.

LLUIS

¿Altra vegada? ¿Què si lo ofereix?

PASSANT

¡Vol fer el favor de dirme ahont viu?

LLUIS

Plassa del Born, setanta,

PASSANT (*apuntant en un paper*)

¿La gracia de vostè?

LLUIS

Lluis Vives, per servirlo.

PASSANT

(*endressantse l'apuntació que ha près*)

Gracies... Estigui tranquil, que si sé rès del seu barret, ja li enviaré a dir. Fins a més veure. (*Se'n va*)

LLUIS

«Alante», mitg amich. (*se senten algunes ratxades de vent més fortes que abans*) ¡Ansia! ¡Ara va bé! ¡Còm bufa'l lladre! (*Somrient*) ¡Però, calla! ¡Ara bufa del altre costat! Potser el vent mateix me tornarà'l barret... Fora curiós... Si abans anava cap allí y ara torna cap aquí... me sembla que... (*adonantse del barret, penjat al arbre de dins del jardí*) ¡Vatua l'olla! ¡Si es allà dalt! Però, ¿quí hi arriva allà dalt? (*prova de fer caure el barret ab la mà extesa enlaire, però no arriva*) ¡Va! va! No hi ha més remey! (*s'enfila per entre la tapia y la reixa, pel indret ahont hi ha l'escala, però al ser enfilat, se sent la veu de l'Antonieta que crida desde dintre de la casa*):

ANTONIETA

¡Lladres! ¡Lladres! ¡Assistencia! (*Lluis resta encantat*).

LLUIS

¡Carat! ¡Han cridat lladres! Aquí dins passa alguna tragedia. ¡Carat, carat!

ANTONIETA (*desde dins*)

¡Assistencia! ¡Lladres! ¡Me salten el jardí!

LLUIS

¡Carat! ¡Això va per mí! (*dirigint la veu cap a la casa.* ¡Psit! ¡psit! ¡Senyora! No s'alarmi... Soch jo, en Lluis Vives... Un pobre jove que ha perdut el barret... No s'espanti, senyora... Soch un bon xicot molt tímit, que no ha gosat trucar.

ANTONIETA

(*sortint y tremolantli la veu*)

¿Què fa vostè aquí dalt? ¿Quí es vosté? ¿Què hi ve a buscar a casa meva?

LLUIS

¿Que què faig aquí dalt? Un paper ridícol: veliaquí lo que hi faig... ¿Que quí soch? Un pobre desgraciat molt tímit que no ha gosat trucar. ¿Que qué hi vinch a buscar a casa seva? Rés, senyora, rés... un barret... y un «sofoco»:... Veliaquí, senyora, sino que'l «sofoco» ja'l tinch y'l barret encara no. ¡Y velíaquí!... Jo li prego, jo li suplico, jo li demano...

ANTONIETA

¡A mí no m'ha de demanar rès! ¡Vàgissen, o crido!

LLUIS

Si, si, senyora, si. Com vostè vulgui. Però permètim que li demani...

ANTONIETA

¡Vàgissen, li dich!

LLUIS

Si si; ja me'n vaig. Però abans, desitjaría de la seva amabilitat, que'm deixés un bastó... Consideri, senyora, que no li demano cap cosa del altre mon.

ANTONIETA

¡No'n tinch de bastons!

LLUIS

Un extranyinador... Una escombra... Vostè no pot permetre que jo me'n vagi sense rès al cap... Vosté no pot voler que jo agafi un refredament que'm porti al Cementiri... Vostè no's pot resignar a carregarse un pes aixís sobre la conciencia... (*pausa*). Escolti, senyora, ¿de debó no tindría cap bastó del seu marit?

ANTONIETA

¡No hi ha homes a casa! Una servidora es viuda.

LLUIS

¡Ja la planyo! Crègui, senyora, que'n tinch un veritable sentiment... ¡De tot cor, senyora! (*transició*). Y digui, digui... ¿No era aficionat a pescar el seu marit?

ANTONIETA

¡Y ara! ¡Ves quína pregunta! ¿A què ve això?

LLUIS

Ho dich perque, si hi era aficionat, podría ser que vostè'n conservés la canya per recort. Y una canya m'aniría molt bé ara per pescar el barret.

ANTONIETA

No, només li agradava cassar.

LLUIS

¿Y no guarda l'escopeta, vostè?

ANTONIETA

¡Encara'm farà riure! ¿Que potser vol fershi a escopetades?

LLUIS

No, senyora, no. ¡Deu me'n guart!... En ma vida he gosat tirarne una. ¡Còm que soch tan tímit!... Però una escopeta es llarga, ¿sab?... y estirant el bras, armat de la escopeta, podría fer caure el barret.

ANTONIETA (*entre sí*).

Potser ab una barreta de les cortines...

LLUIS

¡Si, senyora, si! ¡Qualsevol cosa! El cas es acabar ab aquesta situació, que m'es molt violenta. Cregui que estich confós, avergonyit, sofocat... Fàssis el càrrech de que soch un jove prudent, ¿sab?

ANTONIETA

¡Oh, ja ho crech! Totseguit que l'he vist que m'assaltava el jardí, ja ho he conegut que la prudencia'l perdría.

LLUIS

¡No se'n burli, senyora, que això de burlarse de la desgracia, es una crudeltat!... Fàssis el càrrech que jo bé m'he apiadat de vostè quan m'ha dit que era viuda. (*transició*). ¡Donchs, ¿ha dit que'm deixaría una barreta de les cortines? ¡Li agrahiré molt, senyora! ¡N'hi guardaré un reconeixament etern! Si, senyora, si... Perque jo me'n recordo molt dels favors que'm fan. ¡Si senyora, molt!...

ANTONIETA (*resignada*)

Vaja, donchs, anem a buscar la barreta. (*entra a la casa*).

LLUIS

¡Oh! ¿cóm li podré pagar?...

(Apareix de nou el Passant, que busca per l'escena una estona, fins que veu a n'en Lluis en actitut de baixar de la tapia per la banda de dintre)

PASSANT

¡Psit! ¡psit! Jove...

LLUIS

(Desde aquesta banda de reixa, acabant de baixar) ¿Què'm cridava?

PASSANT

Si, senyor. Me sembla ¡que ja li he vist el barret. Uns xicots el feyen córrer a puntades de peu. Havía de ser el de vostè per forsa: un barret grís, fort, de moda... Si, si... les senyes son mortals.

LLUIS

¡Molt bé! ¡molt bè! Dónguili espressions.

PASSANT

¿Que se'n burla?

LLUIS

¡Vol callar!

PASSANT

Es que perxò... Y escolti: ¿No m'ha dit que vivía a la plassa del Born?

LLUIS *(confós)*

¡Si, senyor, si! Plassa del Born, setanta.

PASSANT

Com que'l veig aquí, igual que si fos a casa seva.

LLUIS *(parlant atropelladament)*

¡Si, senyor, si! Y ho es... Es dir, ho es y no ho es... Aquí hi tinch... hi tinch familia... com si diguéssim...

PASSANT

¿Potser la promesa?

LLUIS

Veurà... Tant com la promesa... En fí... ¿què li diré jo?... Podría ser... ¿comprèn? (*Apareix Antonieta ab una llarga barreta de cortina a la mà*).

PASSANT

¡Guapa! ¡Si senyor!... ¡guapa!... (*apart a Lluis*). El felicito. (*alt a Antonieta, a qui allarga la mà per entre la reixa*). Tinch molt gust en conèixela, senyoreta... Molt gust... ¡Molt! El senyor m'havia parlat de vostè y...

ANTONIETA

(*apart a Lluis, sense fer cas del altre, que segueix el seu camí*)

¿Què vol dir aixó? ¿Per què s'ha ficat al jardí vostè?

LLUIS (*apart a Antonieta*)

No, senyora, nó... ¡No m'hi he ficat! Les circunstancies m'hi han fet ficar... Com que soch tan tímit, he tingut por de que si'm veyen sobre la paret, me prenguessin per un lladre. Y això m'ha decidit a baixar... Si, senyora, ¡això!

ANTONIETA (*alt*).

¿Sab que es molt fresch vostè?

LLUIS

Si, senyora, si... Es dir... no senyora, nó... La timidesa, ¿sab?...

ANTONIETA

Si arriva a ser atrevit, digui que pendría aquesta casa per la seva.

LLUIS

¡Si, senyora, si! Si arrivo a ser atrevit, ¡ho

faig! Crèguim, senyora... Però la timidesa'm pert sempre a mi. Si no fos tímit, fora un gran home, jo. ¡Segur que ja sería casat!

ANTONIETA (*suavisantse*)

Ah, ¿es solter?

LLUIS

Soch lliure, senyora, lliure com el vent... (*guaitantse el barret*). Y es mala comparansa.

ANTONIETA (*somrient*)

Donchs, miri, trobo que ja comensa a ser cullidor, vegi (*reprenentse*). ¡Ay! que soch boja, jo també!... Tingui (*donantli la barreta*). Despengi'l barret y vàgissen... ¡Quin compromís si algú'l veya aqui!

LLUIS (*ab formalitat*)

Fora home per reparar tots els danys y perjudicis. ¡Paraula de cavaller, senyora!

ANTONIETA

¡Me sembla que n'hi ha un tronera de vostè!

LLUIS

(*ab la barreta a la mà, plantat com un guerrer ab la llansa y posantse la mà al pit.*)

¡No ho cregui, senyora! Soch un anyell. Si vostè provés de casarse ab mi, ja me'n sabría donar rahó.

ANTONIETA

¿Ab quin dret me parla d'aquesta manera?

LLUIS

¡Ab cap, senyora... ab cap! Era un dir, només. Perque no tinch tantes pretensions encara per creure que jo podés ser digne de vostè. Sino que soch una mica aturdit, ¿sab? y a vegades, sense pensar, me propasso de paraules.

Però sempre a fi de bé. ¡Si, senyora! ¡Aixó, si! Jo li diré bromejant una cosa, vostè'm pendrá pel mot... (*Antonieta va per replicar*). ¡Es un dir!... Vostè'm pendrá pel mot, y casament fet, igual que si li hagués firmat una escriptura. *(donantse importancia)*. Justament aquesta fermesa de paraula, es lo que ha fet el crèdit del meu establiment.

ANTONIETA (*obrint l'ull*)

¡Ah! ¿té establiment, vostè?

LLUIS

Comerciant de grans y farines. Si, senyora, per servirla. Encara que ab aquesta cara no'n necessita de farina. (*Lluis fa com si anés a despenjar el barret, però no s'acaba de decidir*).

ANTONIETA

No senyor, no. (*somrient*). Aqui tot es natural.

LLUIS (*ab un exabrupte*)

Tanqui la boca, ¡cuiti!

ANTONIETA

¿Y ara? ¿Per què?

LLUIS

Perque aquesta somrisa es un atentat al repòs de les persones. ¡Si jo fos Govern, les reglamentaría les somrises de les dones guapes! ¿Ahont me va a parar ab aquest dos rengles de dents tan rebufons?

ANTONIETA

¡Calli, plaga!

LLUIS

Vostè m'ofén, ¡senyora!...

ANTONIETA

Be, ¿que se'n va o qué?

LLUIS

Déixim revenir una mica. ¿Tot just acabem de coneixer y ja vol renyir?

ANTONIETA

Es que...

LLUIS

¿Me permet que li fassi una pregunta?

ANTONIETA

Fassi... Com que si no li permetés, també la faría de la mateixa manera.

LLUIS

Digui... ¿no té cap fill del seu matrimoni?

ANTONIETA

¿Per què necessita saberho?

LLUIS

Jo m'entench.

ANTONIETA

(*ab vaguetat, després de rumiar una mica*) Donchs... no senyor. ¿Està satisfet?

LLUIS

¡Mal negoci! aixis si que'm sembla que no arrivarem a fer tractes. A mi'm convindría que tingués un nen o una nena... Millor una nena que un nen.

ANTONIETA

Y ¿què se n'hi endona a vostè que jo tingui o no tingui fills?

LLUIS

Molt se m'endona, perque, ab l'estona de conversa que hem tingut, he comensat a sentir per vostè una fonda simpatía.

ANTONIETA

Y ¿què té que veure això ab els fills?

LLUIS

Jo m'entench, senyora.

ANTONIETA

Y balla sol.

LLUIS (*ràpit*)

¡Perque vostè no'm vol fer de parella!... Que si vostè volgués... d'aquí una mesada ballariem junts. Vostè es la dona que a mi 'm convé ¡N' estich segur!

ANTONIETA

Be, be, be,... Ja'n parlarem un altre dia d' això.

LLUIS

¡Ah! però ¿vostè'm permetrà que torni un altre dia?

ANTONIETA

¡Ab tot s' agafa!

LLUIS

¡Ja conech que si! Perque 'm sembla que vostè també 'm té una miqueta de simpatía.

ANTONIETA

¿Sab que es un bon tros pretensioset?

LLUIS

¡Rès d' això, senyora! Y la prova es que, sentint jo per vostè un gran amor, m' acontento, per ara, ab una miqueta de simpatia. Però estich segur de que quan me conegui a fons, m' anirà estimant. ¡Soch un àngel per dintre! (*Antonieta va per dir quelcom*) Vostè per dintre y per fora: ¡d' acort!

ANTONIETA

¿Veu com vosté mateix s'enfila?

LLUIS

¡Si ja ho sé, dona, que per fora soch lleig!

ANTONIETA (*posturera*)

Jo no dich tant.

LLUIS (*ab alegria*)

¡Gracies, senyora! Axò demostra que vostè comensa a mirarme ab bons ulls.

ANTONIETA

Es graciós.

LLUIS

¿Me troba graciós? ¡Oh! ¡no sab pas l' alegria que'm dona... Antonieta!

ANTONIETA

¿Quí li ha dit el meu nom?

LLUIS

¡L' amor me l' ha fet endevinar! Donchs, si, Antonieta, jo l' estimo, vaja.

ANTONIETA

Si m' estima, fassi el favor de no comprométrem més.

LLUIS (*ab recansa*)

Ja me'n vaig... (*mitg mutis arrossegant la barreta per la escena. Després recula sobtadament*) Però voldría que'm dongués una esperansa...

ANTONIETA

Veurem...

LLUIS

Vostè demana informes, s' entera de qui soch jo y després ¡obri en conseqüencia! Ja veu que no puch ser més prudent en les meves pretensions.

ANTONIETA

Molt bé, pero ara vàgissen.

LLUIS

Ja me'n vaig (*igual joch que abans; allargantli la mà*) Soch tot seu. Y a la plassa del Born, setanta, té un magatzem a la seva disposició. Y si no vol anar tan lluny, a doscents passos d' aquí, al carrer d' Alfons, la primera cantonada a l' esquerra, té una torra que l' espera. Es aquella de la punxa, ¿sab?

ANTONIETA

Prou que la conech. Y que es bonica.

LLUIS

No tant com vostè's mereix. (*en aquet moment apareix un nen que s'acosta a la reixa cridant:*)

NEN

¡Papà! ¡Papà! ¿Que fas aquí, papà? (*Lluis resta sorprès, deixant caure la barreta, Antonieta pren un aire d' indignació*).

ANTONIETA

¡Senyor meu! ¿Què significa això? ¿Quina burla es aquesta? ¡Surti desseguida del meu devant!

LLUIS

Però...

ANTONIETA

¡Vàgissen!

LLUIS (*sofocat y en veu baixa*)

Senyora, dissimuli. ¡Pensi que tinch el meu fill al devant! ¡No vulgui esverar a la ignocencia!...

ANTONIETA

¿Y què se m'endona a mi del seu fill?

¡Vosté s' ha burlat de mi, empescantse un teixit de mentides! Sort que no me l' he cregut de rès.

LLUIS

¡Cap mentida, senyora!

ANTONIETA

¡Quín cinisme! ¿Vostè no ha dit que era solter?

LLUIS

¡No senyora! ¡Me 'n hauria guardat prou, perque soch enemich de la mentida!

ANTONIETA

Aixís, dech ser jo la mentidera.

LLUIS

Tampoch.

ANTONIETA

Donchs ¿còm explica vosté...

LLUIS (*interrompentla*)

Molt senzill. Vostè m' ha preguntat si era solter ¡això si! Però jo no li he respost que si ni que no. Li he dit només que era lliure... Recordo be la frase: lliure com el vent... y es mala comparansa...

ANTOÑIETA

Aixís, ¿també es viudo?

LLUIS

Sí, senyora.

ANTONIETA

(*ab un sospir de desfogament*)

¡Ah! (*Obrint la reixa y fent seguir el nen*) Entra, maco, entra. ¡Y quina criatura més bufona!

LLUIS

S'assembla a sa mare, que al cel siga.

ANTONIETA (*mirant a Lluis y al nen*)

Però els ulls son de vosté. La mateixa mirada de picardía .. ¿Còm te dius, maco?

LLUIS

Com jo: Lluis Vives.

NEN

Per zervirla.

ANTONIETA

¡Ay, el meu angelet! (*petonejantlo y fent memoria*) Lluis Vives, comerciant de farines, Plassa del Born... (*de sobte*) ¿Que's deya Marcela la seva senyora... ¡Sí, sí, havía de ser ella! (*mirant al nen*) ¡Si es la mateixa estampa! Fora els ulls, que ella'ls tenía blaus.

LLUIS

¿Còm? ¿se coneixíen?

ANTONIETA

¡Ja ho crech! Y allà dins tinch una pila de cartes d'ella, que parlen de vosté ab gran elogi... ¡Pobra Marcela! ¡Sembla providencial això! ¡Ves quí m'ho havía de dir que al tornar d'América jo...

LLUIS

Axís vosté es l'Antonieta Borrell ¡Prou que me'n havía parlat la pobra Marcela!

NENA

(*sortint tota joyosa de la casa*)

¡Mamà!

LLUIS

(*fent l'enfadat a Antonieta*)

¡Senyora! ¡Vosté m'ha enganyat!

ANTONIETA

Estich confosa, aturdida...

NENA

Digui, mamà, ¿que es el cosinet de San Feliu aquet nen?

LLUIS

(*somrient de sobte y fent festes a la nena*)

No, maca. Es el germanet de San Gervasi (*a Antonieta*). ¿Oy, Antonieta?

ANTONIETA

¿Y com nó, si sembla que tot això ho hagi combinat la Providencia?

(*La nena y el nen s'agafen de les mans, avensen cap al públich y diuen:*)

NENA

¿Oy que es bufó el germanet?

NEN

¿Oy que es bufona la germaneta?

TELÓ

Obres de l'autor

Arràn del cingle (novela)	3		ptes.
Els habitants de la lluna (novela) (1)	2		»
Veusaquí que una vegada... (rondalles pera noys (2). . .	1	50	»

Teatre

La jova, tragedia vulgar en un acte.	1		»
La sardana dels promesos, obra lírica en un acte (3). . .		20	»
La fortuna boja, comedia en tres actes	2		»
Un cop de vent, pas de comedia en un acte.		50	»

(1) Edició de la *Ilustració Catalana*.

(2) Bibliotoca popular «Patufet».

(3) Edició popular de *La novela catalana*. Música del mestre Esquerrà.

BIBLIOTECA "DE TOTS COLORS"

	Pesetes	
La llàntia del odi, tragedia en quatre actes, per Gabriele d'Annunzio. Traducció de Salvador Vilaregut . . .	2	
La fortuna boja, comedia en quatre actes, per Joseph Morató.	2	
Papà ministre, drama en tres actes, per Gerolamo Rovetta. Traducció de Narcis Oller.	2	
¡Por! comedia en un acte, per Felix Duquesnel. Adaptació de Narcis Sicars y Salvadó (agotada)		50
Els mestres contistes. Volum primer. (Ivan Tourgenieff, Hégésippe Moreau, Eça de Queiroz)	1	
La campana submergida, rondalla escénica en cinch actes, per Gerhart Hauptmann. Traducció de Salvador Vilaregut	2	
Les ales de cera, comedia en dos actes, per Manel Folch y Torres. . . .	1	50
Cor delator, monòlech, per Edgar Poe. Narració extraordinaria adaptada a la escena per A. Albert Torrellas. .		25
L'assumpció de Hannele Mattern, drama d'ensomni en dos actes, per Gerhart Hauptmann.	1	50
Els pobres menestrals, obra en tres actes, per Adrià Gual	2	
Els mestres contistes, Volum segón. (Conan Doyle, Catulle Mendés) . .	1	

	Pessetes
Els picarols, rondalla de l'Alsacia en tres actes, per Erckmann-Chatrian. Traducció de Salvador Vilaregut. .	2
Joventut de Príncep, comedia en cinch actes, per Wilehlm Meyer Forster. Traducció de Carles Costa y Joseph María Jordá.	2
Gent d'ara, comedia en dos actes, per Eduard Coca y Vallmajor	1 50
Un cop de vent, pas de comedia en un acte	50

Preu: 50 cèntims.